EN PORTADA

EL SERVEI PASTORAL DE LA VOCACIÓ

23 d'agost de 2026

És un servei compartit i sinodal que té com a missió animar, coordinar i impulsar la cultura vocacional a l'Església diocesana, tot afavorint la comprensió de la vida com una vocació.

Acompanyar les persones a trobar el seu camí a la vida és una tasca constant; per això, el Servei per a la Vocació neix com un suport per a tota l'arxidiòcesi. El seu objectiu és vetllar perquè qualsevol proposta —sigui en l'àmbit diocesà, arxiprestal, de l'UPA o d'altres serveis concrets— esdevingui una oportunitat per ajudar a preguntar-se: *«Què vol Déu de mi?»*. Es tracta de cuidar una «cultura de la vocació» on parlar del projecte de vida i de la crida de Déu sigui una cosa natural en el dia a dia de totes les nostres comunitats.

El Servei Pastoral de la Vocació rep un impuls a partir de les propostes del Congrés de Vocacions celebrat el febrer de 2025 sota el lema suggestiu i directe: «Per a qui sóc jo?». Aquesta pregunta capgira la lògica de l'individualisme contemporani. La pregunta clau de la vida no és «qui sóc jo?», sinó «per a qui sóc jo?».

El Document final del Congrés recull amb claredat aquesta perspectiva: «La pastoral vocacional no és una branca més de la pastoral organitzativa, sinó l'ànima que travessa tota l'acció evangelitzadora de l'Església diocesana. Una Església que no es pregunta "per a qui existeix" corre el risc de tancar-se en ella mateixa.»

El baptisme és l'accés a la vida cristiana i la font de tota vocació. En rebre aquest sagrament som incorporats a Crist i a l'Església i cridats a estimar, servir i transformar el món des de l'Evangeli. A més, la vocació mai no es viu en solitari. Tot i que la resposta és íntima, lliure i personal, el discerniment i la maduració es fan sempre en el si de la comunitat. Com el jove Samuel al temple, necessitem un Elí que ens ajudi a sintonitzar l'oïda i a dir: *«Parleu, Senyor, que el vostre servent escolta»* (1Sm 3,9).

El Servei Pastoral de la Vocació, en un treball "coral", afavoreix que es vetlli per cuidar dues dimensions complementàries. D'una banda, la dimensió personal, a partir de l'acompanyament espiritual u a u, de l'espai de silenci, de la pregària sostinguda i de la confrontació de la pròpia història amb l'Evangeli. Cada persona necessita temps per a processar el diàleg de l'Esperit en la seva vida concreta.

D'altra banda, també vetlla per la dimensió comunitària, tenint en compte l'Església diocesana com a àmbit on la vocació es posa a prova i se celebra. El Document final del Congrés de 2025 insisteix en aquest punt: *«La comunitat cristiana és el bressol on neixen les vocacions i l'*escola on es nodreixen. Una comunitat viva que prega i serveix els pobres és el millor caldo de cultiu per a noves respostes generoses.»

Cuidar la vocació és l'exercici més gran que pot fer la nostra Església diocesana. Caminem junts, preguem sense defallir i acompanyem «amb cor de mare» cada resposta generosa, sabent que Aquell qui ens crida és fidel (Mc 3,13-14).

Joan Anton Cedó Perelló, pvre.
Vicari episcopal per a les persones